

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1904
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β. ΦΥΛΛΟΝ 13ον
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέα)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2'55
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΟΥ

....Είχομεν ήδη φθάση εις την Ταράντα της Αομίας. Κατάκοποι, δακένδυτοι, πειναλέοι, κοινοριοβριθείς, άκφαλοί, άνεργάτιστοι, έξουθενωμένοι άμυνώμεθα άπηλπισμένοι, επί εδάφους της πολιαιάς Ελλάδος.

Η έγκατάλειψις των Συνόρων και της Ααρίσσης και των Φοροάλων και του Δομοκού και της Δερβέν-Φοίργκας μās έχει θανατώση τὸ ήθικόν. Καί έν τούτοις άπαντῶμεν εις τās λυσσώδεις του έχθρου επιθέσεις με τουφεκοβολισμόν επίμονον και άπεγνωσμένον. Βροχή σφαιρών και όβίδων πλημμυρεί τὰ ύψώματα της Ταράντας. Νεκροί και τραυματίαι ίκανοί έκατέρωθεν ποτίζουν με τὸ αίμά των τὸ χῶμα. Κάτω εις την βάσιν της λοφοσειράς ύπὸ την σκιάν ύψικουράφων πλατάνων άλυσσος άκροβολιστών πεζών και εὐζώνων κατέχει την γριμμίην δλόκληρον πρὸς ύποστήριξιν των μαχομένων.

Είς των άκροβολιστών, έθελοντής εκ του Έξωτερικού, παραπονείται χαμηλοφώνως εις τὸν λοχαγόν του ότι τὰ φυσίγγιά του είνε όλίγα. Την αὐτήν άκριβῶς στιγμὴν 4 στρατιῶται, βαδίζοντες με βήμα προσεκτικόν, άποκομίζουν εκ της γραμμῆς του πυρός παρα τὸς πλατάνους συνάδελφόν των βαρέως τραυματισμένον.

Καλοῦν τὸν λατρὸν και άπαλάσσουν τὸν τραυματίαν του βάρους του όπλιμοῦ και των φυσιογγίων του. Τὸ βλέμμα του παραπονουμένου έθελοντοῦ επί τῆ θέα των φυσιογιοθηκῶν του τραυματίου άστράπτει εκ χαρᾶς και σπεύδων πρὸς τὸν έγγυς ιστάμενον λοχαγόν του ζητεῖ τὴν άδειαν νὰ παραλάβη αὐτὸς τὰ φυσίγγια του τραυματίου στρατιώτου του. Ο λοχαγὸς μειδιῶν συναινεί.

Πλὴν, μόλις κόπτει ὁ ένθους νεανίας ν' άρπάξη τās φυσιογιοθηκάς, σφαῖρα έχθρική του θραύει τὸ κρανίον και πίπτει άπνους επί αὐτῶν.

Δέν παρήλθε πολλή ὥρα και καθ' ὄλην τὴν γραμμίην αἱ σάλπιγγες εσήμανον γενικήν του πυρός παῦσιν. Τὸ πῦρ έπανσε κ' έγένετο άνακωχή. Ο φονευθείς έθελοντής έτάφη εκεί πλησίον προχείρως ύπὸ συστρατιωτῶν του, ξύλινος δέ σταυρὸς άχρωμάτιστος και κακότεχνος έδεικνυε τὸ μέρος της ταφῆς του ένθουσιώδους νεανίου, ένῶ ὁ προσεκτικῶς άπενίζων άνεκάλυπτε διὰ μολυβδίδος κεχαραγμένης τās λέξεις :

Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Δ ρ α γ ο υ μ ά ν ο ς
έθελοντής εκ Ραιδεοῦ Θράκης.

Μὴν σχεδὸν είχε παρέλθει, άφ' ἧς διεκόπησαν αἱ έχθροπραξίαι.

Έν θερμόν άπόγευμα του Ίουνίου ὁ χαράσσων τās γραμμᾶς ταύτας, εὐρισκόμενος εκει πλησίον μετὰ της διμοιρίας του, άποτείνει όλίγας

τινάς λέξεις συγκινητικᾶς άμα και τιμητικᾶς διὰ τὴν μνήμην του νεκροῦ, εκφράζει τὴν επιθυμίαν του ὅπως έγερθῆ μικρὸς τύμβος και άπλοῦς εκ των ένόντων ύπὸ των στρατιωτῶν του. Καί σπεύδουν οὔτοι παρενθύς.

Κομίζουν λίθους ογκώδεις. Άνασκάπτουν τὸ έδαφος πέριξ δίκην κηπαρίου. Περιτοιχίζουν τὸν τάφον και σωρεύουν χῶμα επί αὐτοῦ και πικροδάφνας και άθανάτους και άγρολούλουδα....

Και άφθόνως καλύπτει ὁ ιδρώς τὰ ήλιοκαῖ των πρόσωπα. Και άμυλλῶνται πάντες σιωπηλοί και ακούραστοι και συγκινημένοι. Και περι τὴν δύσιν της ήμέρας, με τās τελευταίας του Ήλιου ακίνας ρίπτονται ὁ τελευταῖος λίθος, τὸ τελευταῖον χῶμα, τὰ τελευταῖα άγρολούλουδα....

Οἱ στρατιῶται άποθέτοντες τὰ πτύνα και τās σκαπάνας άπομάσσουν τὸν τελευταῖον ιδρώτα και περιτοιχίζοντες τὸν τύμβον στηρίζουν επί αὐτοῦ τετραγώνον λευκόλιθον έφ' οῦ χαράσσουν διὰ ξιφολόγης τὸ ὄνομα και τὴν πατρίδα του πεσόντος έθελοντοῦ.

Κάθε άπόγευμα ὁ τάφος αὐτὸς γίνεται τὸ κοινὸν προσκύνημα των στρατιωτῶν, οἵτινες επιμελῶς φροντίζουν νὰ καίη επί του νεκροῦ σιγνὰ κανὲν κηρίον και νὰ εὐωδιάξη ὁ λίβανος.

Και πέριξ του τάφου αὐτοῦ, ὡς τάφου της ὄλης Ελλάδος, συνέρχονται σιγνὰ οἱ ήτημένοι Τελῶν εὐχὰς επιμνημοσύνης, παρισταμένων ιερῶν και αξιωματικῶν, και κλαίοντες ένα στρατιώτην άνατείνου τῆς φαντασίας τὰ πτερά ή έντεινον της ψυχῆς τὰ βλέμματα πρὸς τὸσους και τὸσους άλλους τάφους, έρήμους και άγνώστους, ύπὸ τὸ χῶμα των ὁποίων κοιμῶνται τέκνα της θρηνοῦσης Πατρίδος !...

Ποίαν άνακούφισιν, ποίαν παρηγορίαν θὰ αισθανθῆ ή μήτηρ του άτυχοῦς αὐτοῦ έθελοντοῦ, καθ' ὃν χρόνον, πλανωμένη και άναζητοῦσα τὰ σκοληκόβρωτα δαστὰ του, θ' άνικρῶση περίλυπος τὸν τάφον αὐτὸν τὸν άπέριττον και άτεχνον, άλλ' έμπλεον άγάπης φιλικῆς !

Με πόσα δάκρυα θέλει ποτίσει τὸ αίμοποτισμένον χῶμά του.

Ταλαίπωροι γονεῖς ! Ο άσπασμὸς του χωρισμοῦ σας, ὃν τῶ έδώκατε, καθ' ἣν ήμέραν έφηνε με τὴν εὐχὴν σας διὰ νὰ σπεύση ύπὲρ της κινδυνεύουσας πατρίδος, τῶ έχρησίμευσε και ὡς σάβανον και ὡς ιερουργία και ὡς επιτάφιος !

Άλλ' ἤδη παρηγορεῖσθε διότι τὸ τέκνον σας ζῆ με τὴν άθάνατον μνήμην του !

Και αν χθὲς οἱ φίλοι συστρατιῶται του έκαιον κηρὸν και λίβανον επί του τάφου του, αὔριον ὁ τυχὸν αἰγοβοσκὸς ή ὁ κεκοπιακὸς διαβάτης θὰ άναπληρώση τὸς στρατιώτας...

Γ. Α. ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΗΣ
έφεδρ. αξίωμα. Πεζικοῦ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΗΡ

[Τὸ κατωτέρω δημοσιουόμενον διηγημάτιον μās εστάλη εκ μέρους του συνεργάτου μας κ' Ιάσωνος Φιλοπόλιδος, τὸ δημοσιουόμενον δὲ τοσοῦτον μᾶλλον εὐχαρίστως, καθ' ὅσον ένθυμούμεθα τὴν εὐχάριστον έντύπωσιν ἣν άφῆκεν ὁ πέφυκε δημοσιουοῦς «Έρωσ της Νηρηίδος» του Αλύτου Αίνιγματος. Οα Μυστηριώδης άνηρ» είνε της αὐτῆς έννοιᾶς, δηλαδὴ περιέχει πάντα τὰ ψευδώνυμα, άτινα εκτοτε άνεφάνησαν μέχρι του Απριλίου, πλὴν ελαχίστων, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Φιλοπόλις κηρύσσει έν τῆ πρόσρημᾶς επιστολῆ του ὡς... άνοικονόμητα].

Ο κ. Γερόστραβος είνε εκ των δοκιμωτέρων κἀλόμων μας. Πάν δημοσιουοῦς του διακρίνει άσύλληπτος Χάρις απλήτως δὲ άναγινώσκεται ύπὸ του κοινού.

Δέν είνε οὔτε μαλλιαρὸς οὔτε ὀπαδὸς της καθαρούσης Γράφει άκριβῶς τὴν λαλουμένην γλῶσσαν και δέν διστάζει νὰ μεταχειρισθῆ χρεῖας τυχεύσης, εκφράσεις χυδαίας μεν ἴσως άλλ' έν χρήσει παρά τῶ λαῶ.

Έχει δημοσιουῶση ὡς τώρα πλεῖστα ὄσα έργα του διότι είνε πολυγράφος, επιτυχῶν θουμιάσια εις τὴν λογογραφίαν, συνθέντων έξοχα ποιήματα και χειροκοτούμενος έγκαρδίως εις τὰ σκηνοικά του έργα. Ένι λόγῳ είνε θαυμασίως μεμημένος εις τὰ άδύτα της ελαφρᾶς λεγομένης φιλολογίας.

Τὸ πρῶτον έργον του εδημοσιουευσεν εικοσαετής μόλις. Ήτο συλλογή λυρικῶν ποιήσεων επιγραφομένη Θλιμμένη Καραδία. Έν ταῖς ὑπερεκατόν σελισι του τομίδιου του έξεχύνετο ὄλον τὸ πάθος τὸ ὁποῖον από του θανάτου του άειμνήστου Παράσχου μας δέν εὔρεν εἰσέτι διεμηνέα ὄπως τὸ μεταγίση εις τὸς ὀπαδοῦς των ελεγειακῶν στίχων των θρηνηδίων εκείνων, τὸ μυστήριον της συλλήψεως και εκτέλεσεως των ὁποίων συμπάρελαθεν εις τὸ μνήμα ὁ συμπαθὴς του «Αλφρέδου» ποιητής.

Η επιτυχία ἦτο τοσοῦτη, ὡστε ήναγκάσθη μετὰ τρίμηνον μόλις νὰ εκδώση συνέχειαν έν δευτέρῳ τομίδιῳ επιγραφομένῳ Μαράμην Χλόη, ὄπερ εἰσῆς έγένετο άνάραστον.

Τρίτον τεῦχος επηκολούθησε ύπὸ των τίτλων ή Έρημη Τις. Τὸ βιβλίον έν και ὡνόν ποιήματα περιέχειν ἔξ ὑπερχιλίων στίχων διηρημένων εις ᾄσματα. Ήτο κἀτι ὑπενθυμίζον τὸν «Οδοιπόρον» του Σούτσου, τὴν «Λυδίαν» του Παράσχου, τὰ «Πίπτοντα φύλλα» του Μιλβουά. Εκτοτε ὁ ποιητής εγεινεν ὁ προσφιλέστερος σύντροφος του ὡραίου φύλου και τὰ αισθηματικά του ποιήματα ἦσαν τὸ άπαραίτητον ἐφόδιον πάσης Γεροντοκόρης.

Φαίνεται ὅτι ὁ Έρωσ περιέπλεξεν εις τὰ δίκτυά του πολὺ ένωρίς τὸν νεαρὸν ποιητήν. Εἶνε γνωστόν ὅτι δέν εἰσέρχεται τις άτιμωρητὶ εις τὰ άνθόσαστα βασιλεία του πονηροῦ θεοῦ, ὄστις κρύπτει τὰ δηλητηριωδέστερα των βελῶν του ύπὸ τὰ προκλητικώτερα των άνθῶν του.

Ηγάπησεν, εικοσιδιετής μόλις, Ρωμααντικὴν τινα καραδίαν, ἣν έξύμνει διὰ σποραδικῶν τινων ποιήσεων, ᾄς εδημοσιουευσεν εις τὴν έφημερίδα «Τιτάνα». Άν κρίνωμεν ὄμως εκ των στίχων του, και ἴδως εκ του ποιήματος του «Μαρομένη άμουγδα λία» τὸ αισθημᾶ του δέν άνταπεδόθη, διότι οὔδέποτε μελαγχολικώτερον ποιήμα ὕγρανε πλειστέρους ὄφθαλμούς και συνεκίνησε τοσαύτας καρδίας.

Έκ των στίχων του άδρου ποιητοῦ δύναται τις και νὰ συγγράψη τὴν βιογραφίαν του, χωρὶς νὰ κοπιᾶση πολὺ. Οὔτω, μετὰ πόροδον έτους, τεῦχος παιδρῶν ποιήσεων ύπὸ των τίτλων Γλυκοχάραγμα, δεικνύει τὸν νεαρὸν Έρωτ σμαν ἡ οὐ μόνον τελείως θεραπευόμενον άλλὰ και τρέχοντα ὄπισω νέων κοτακτῆσεων τινᾶς των ὁποίων, ὡς τὴν Έλπινικήν, τὴν Τζέννυν και άλλας άπεθανάτισε διὰ των ὡραίων στίχων του. Πρὸ παντὸς ἔμως ἤρρεσεν εις ὄλους έξαίσιόν τι ποιήμα του πρὸς άγνωστον έρωμένην του, ἣν προσομοιάζει πρὸς τὸ Ίον των δασών. Καί

ὄμως λέγουσιν ὅτι οἱ ποιηταί εἶσι σταθεροί. Μὴ ὑπεκρίνετο ᾄρα ;

Άλλ' ᾄς άφήσωμεν τās ποιητικᾶς δάφνας του, αἴτινες τοσοῦτῳ τὸν άνέδειξαν. Διὰ φαντασίαν Ύψιπέτου, ὄια του νεαροῦ λογιου, ή ποιησις ἦτο περιωρισμένος ὄριζων. Άνευρίσκομεν ὄθεν αὐτὸν επί της σκηνῆς του θεάτρου. ΗΚόμησσα Καραμέλλα, δρᾶμα ιστορικόν. Έσχε θαυμασίαν επιτυχίαν, μεταφρασθὲν άμέσως και διδαχθὲν τρίμηνον μόλις από της πρώτης παραστάσεως του, από της σκηνῆς των Εὐρωπαϊκῶν θεάτων. Όμοίαν επιτυχίαν έσχε και ἡ Ζουλέτικα, δρᾶμα πεντάπρακτον, αραβικῆς ὑποθέσεως, ὡς και ἡ Φιλόπατρις Ἀργεία, δρᾶμα έξόχου πλοκῆς, άναγόμενον εις τὴν εποχὴν του Πελοπόν. πολέμου. Έπηκολούθησαν εἴτα ραγδαίως τὸσσαρα κωμειδύλλια, ὁ Κόκκινος νεκρὸς, ὁ Πωμαμμένος ζωντανός, ὁ Χαλασμός κόσμου και ἡ Νυφίτσα τέρψαντα επί ὀλόκληρον θέρος τὸ άθηναϊκόν κοινόν.

Κατόπιν συνέθεσε τὸ λιμπρέττο κωμικοῦ τινος μελοδράματος τιτοφορομένου ὁ Ίππότης της Πούγκας και μελοποιηθέντος ὑπὸ τινος μουσικοδιδασκάλου, ὄστις μὴ ἔχων φαίνεταί πεποθῆσιν επί τῶ έργῳ του εκρύβη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀρχάγγελος. Καί ὄμως τοσοῦτον επέτυχεν, ὡστε ὁ κατά τὴν εποχὴν εκείνην παριστάνων έν τῶ Δημοτικῷ θεάτρῳ Ἰταλικὸς Μελοδραματικὸς θίασος δεκάκις κατά συνέχειαν τὸ άνεδίδασεν από σκηνῆς.

Μετὰ τὴν επιτυχίαν ταύτην συνέθεσε τὸν Βελερεφόντην και τὸν Ἄγαμέμνονα, στεφθέντα ὄμοιως ὑπὸ λαμπρᾶς επιτυχίας.

Πῶς ὄμως έργα τοιαύτης αξίας και τοσοῦτον κόπον και χρόνον προϋποθέτοντα, συνετίθεντο τόσον ταχέως ; Ίδου μυστήριον ὄπερ οὔδέποτε ελύθη. Ο συγγραφεύς, νέος του κόσμου, ὡραίος με τὴν ὡς Ἀρχαίου Έλληνος κατατομὴν του και λίαν κοινωνικός, οὔδέποτε εκκλείετο εις τὸ σπουδαστήριόν του, ὄπως ὄλοι τοῦλάχιστον οἱ γράφοντες, άλλὰ τὸν περισσώτερον χρόνον κατηνάλισκεν ὄτε μεν εις τὴν λέσχην, ὄτε δὲ εις συναναστροφᾶς ποικίλας. Κατὰ δὲ τὰς ὑπολοιπούς ὄρας περιεδιάβαζεν εις τὸ θαυμάσιον άγγλικὸν ρυθμὸν άγροκήπιόν του και, μέσω των Ὑακίνθων και των Ἄμαράντων του, κρατῶν μολυβδίδα και χάρτην άνά χειρᾶς ὕμνει διὰ στίχων της στιγμῆς πότε τὴν Ὠχράν σελήνην και πότε τὴν Μυροδόλον άνοιξίν. Τις είνε ; Ποία ἡ πατρίς του ; Οὔδεὶς γνωρίζει άκριβῶς. Άλλοι λέγουν ὅτι είνε Συριανός, άλλοι ὅτι γεννήθη έν Ἄμπατζίφα. Τρίτοι διίσχυρίζονται ὅτι πατρίς του είνε χώρα τις παρά τὸν Εὐξεινον Πόντον και ὅτι τὴν γεννησίην του εξαίρετῆρε πρώτη ἡ Προποντιάσ αὔρα.

Άλλά τί μās ενδιαφέρει τοῦτο ; Οἱ μεγάλοι άνδρες δέν έχουσι πατρίδα, πατρίς των είνε ἡ γῆ επί του παρόντος...

Ο ρεπορτερ της έφημερίδος ὁ Τεϊρεσίας ἴδου πῶς περιγράφει συνέντευξίν του πρόσφατον μετὰ του νεαροῦ λογιου :

(Άκολουθεῖ)

ΙΑΣΩΝ ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ

Π. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

Μία εξόχως συμπαθητική μορφή, προορισθεῖσα νὰ ζήσῃ ἐπὶ τῆς Σκηνῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, μία καλλιτεχνικὴ φύσις γνωστὴ πλέον καταστάσα εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Κοινόν, εἶνε ὁ κ. Π. Παπαστεφάνου.

Ἀνῆλθε τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς Σκηνῆς περὶ τὸ 1895 ὑποκριθεὶς πρόσωπόν τι συμπληρωματικὸν εἰς τὴν «Μοναχὴν» ἔργον τῆς δεσποινίδος Ε. Ζωγράφου διδαχθὲν ὑπὸ τοῦ Θιάσου τῆς κ. Παρασκευοπούλου εἰς τὸ θέατρον «Βαριεττέ». Ἐκτοτε ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ γοήτρου τῆς τέχνης ἠκολούθησε τὸ θέατρον καὶ φέρει τὰ πρῶτά του βήματα μὲ τὸν θίασον τοῦ κ. Ἀργυροπούλου εἰς τὰ Τρίκαλα. Ἐπαιξε μικρὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα διεκρίνετο εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ἀδιάσπαστον ὑπόκρισιν, μεθ' ἧς ἐδίδασκεν αὐτὰ, καταχειροκροτούμενος καὶ δικαίως ἐνθαρρυνόμενος διὰ τὴν φιλότιμον μέριμναν, ἣν εδείκνυε διὰ τὸ νέον του στάδιον. Ὀκτὼ μῆνας κατόπιν κατέρχεται εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Μ. Ἀρνωτάκη καὶ ἐργάζεται καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον εἰς τὸ θέατρον «Παράδεισος», βαίνων μὲ γιγαντιαῖα βήματα πρὸς τοὺς δυσκόλους τοῦ πρωταγωνιστοῦ ρόλους καὶ παίζει μετὰ τῆς κ. Ζάμπου τὸν Βλάσσην εἰς τὴν «Σκλάβαν», διακρινόμενος αὐτὸς ὁ ἠθοποιὸς τῆς χθές, μετὰ τῶν παλαιμάχων ἠθοποιῶν. Μετὰ

τὴν περίοδον ταύτην ἀπέρχεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τὸν θίασον τοῦ λαμπροῦ φιλολόγου καὶ Δραματογράφου Κου Πέμβελῆ (1897) καὶ παίζει εἰς τὸ θέατρον «Καρδάχι», περιβαλλόμενος ὑπὸ τῆς ἀγάπης, τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἐκεῖ Ἑλ. Κοινότητος.

Μετὰ τὸ 1897 κατέρχεται εἰς Ἑλλάδα καὶ προσλαμβάνεται εἰς τὸν θίασον τῆς Κας Παρασκευοπούλου, ὅστις ἐδίδασκε εἰς Πειραιᾶ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς φαίνεται ὁ κ. Παπαστεφάνου ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς τέλειος πλέον κάτοχος τῶν ρόλων, οὓς ὑποκρίνεται καὶ παίζει τὸν Λιάκον εἰς τὴν «Βοσκοπούλαν», τὸν Τάσσον εἰς τὴν «Γκόλφω» μετὰ τσαύτης θεατρικῆς ἐντελείας καὶ ψυχολογικῆς μορφώσεως, ὥστε τὸ Κοινὸν δικαίως τοῦ ἀποδίδει τὸν τίτλον τοῦ «μοναδικοῦ μας εἰδυλιακοῦ ἐραστοῦ».

Τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἐπιτυχίαν παρουσιάζει καὶ εἰς τὰ Κλασικὰ ἔργα, καὶ τρανῆ τούτου ἀπδειξίς εἶνε ὁ Κρίσπος εἰς τὴν «Φαύσταν» τοῦ Κου Βερναρδάκη καὶ ὁ Κρίσπος εἰς τὸν «Κρίσον» τοῦ Κου Ἀντωνάδου, ὁ «Πυγμαλίων» καὶ οἱ λοιποὶ παρεμφερεῖς χαρακτήρες, οὓς ὑποδύεται μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἐπιμέλειαν, μελέτην καὶ μέριμναν.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ κ. Πέτρος Παπαστεφάνου, ὁ συμπαθὴς καὶ γλυκύτατος ἠθοποιός, ὅστις διὰ τῆς πέρισυ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου «Ἀθηναίου» ἐμφανισθεὶς τοῦ κατέλαβε πλέον τὴν πρωτεύουσαν θέσιν μετὰ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς. Ἀπλούστατον καθήκον χρονογράφου ἐκτελοῦντες δὲν δεδιωμένον νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ θίασος, ὁ στερούμενος τοῦ κ. Παπαστεφάνου ἔχει κενόν τι μέγα μετὰ τῶν προσηκουστικῶν του.

Νεαρώτατος, ἔχων ὡς βάσιν τὴν φιλότιμον μελέτην καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ στάδιόν του δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀναχθῆ εἰς τὰ ὕψη τῆς Δραματικῆς τέχνης, νὰ γίνῃ μέγας καὶ αὐτός, ὡς οἱ Εὐρωπαῖοι συνάδελφοί του, καὶ ἀπέδειξε τοῦτο ἡθὲς ἀκόμη διὰ τῆς νευρώδους ὑποκρίσεως τοῦ «Γκάρυκ», καὶ τοῦ Ροβέρτου εἰς τὴν «Τιμήν», ὑποκρίσεως ἀπαιτούσης σπανίαν τέχνην καὶ βαθεῖαν ψυχολογικὴν μελέτην.

Ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ περὶ τὸ 1875. Προσηνῆς πρὸς ὅλους λεπτός, συμπαθέστατος.

Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν, ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, φαιδρός, χαρίεις, ἀστεῖος. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς, σοβαρός, βαρὺς, νευρικός. Ἐσχάτως ἐπαιξε μετὰ πρωτοφανοῦς ἐπιτυχίας τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τοῦ Δράκου εἰς τὸν «Χορὸν τοῦ Ζαλόγγου» τοῦ Κου Περσιάδου ὅστις ἐδιδάχθη εἰς τὸ θέατρον «Ἀθηναίων».

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΣΦΥΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Βουβή νυχτιά κι' ανάσπρη ἀπλόνη λόγιρά μου
Κι' οὐδὲ σαλεύει ἀντίλαλος - γλυκὸ φάντασμα τοῦ ἤχου -
Στείρες βουβῆς καὶ δλόμανθρες βαθεῖα μέσ' ὅτῃν κορ-
[διά μου
Ἡ φωτοβόλος ἡ πηγὴς τοῦ αἰθεροπλάστου οἴχου.

Βουβὸ γὰρ μετὰ τὸ λούλουδο, τὸ σύννεφο ἢ τὸ ἄστρο
Κι' ἀποσταμένοι τὰ φτερὰ κλείσαν οἱ λογισμοὶ μου
Καὶ ὅτῃς σιωπῆς τὸ δλόμανθρο τὸ δραχνασμένο κάστρο
Ὁ Τρόμος δεσμοφύλακας κλειδώνει τὴν ψυχὴ μου.

Ὅθι περῶση ἡ Σκέψις μου θερῖα γεννοβολαίει,
Ποῦ τὴν καρδιά μου σκίζουνε, τὰ σωθικὰ ματώουν
Ἐπὸς τῆς ἡ λάμψις φεύγοντας τ' αἴθλα φτερὰ χιτυαίει
Καὶ μόνο τὰ τρισκόταδα τὴν ὑπαρξί μου ζώνουν.

Λαύριον. † ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΘΩΜΑΪΔΗΣ

ΚΑΡΔΙΑ

Καρδιά! πλημμύρα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης στρώμα,
πύρινο μάτι τῆς ψυχῆς, τοῦ πόνου σκαλωσιὰ
δὲν πνίγεσαι ὅτ' ὀμαρασμό, ὅτῃ λύπη ζῆς ἀκόμα
καὶ ὅτῃν ἀτελειοσύνη;

Ἄν τῆς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου μ' αἶμα θερμὸ φωτίζης,
καὶ λυόνεις μαύρα σύννεφα τῆς μοῖρας τῆς κακῆς,
φλόγα τῆς νεότητος μὲ παλμούς ἀλλήλητα σκορπιζέεις
οἱ νεότης περὶ τρελλῆς!

Κι' ἂν θβύνουνε τὰ ὄνειρα καὶ φεύγουνε τὰ χρόνια,
κι' ἂν χρόνια πέφτουν ὑστερα ὅτῃς νεότης τὰ κλαδιά
κι' ἂν τότε ἀκούς νὰ λέγουνε γὰρ ὅς μὲ καταφρόνια
μὴ λυπηθῆς, καρδιά!

Θὰ εἶσαι γλυκεῖα ἀνάμνησις ὅτῃν γρηταιῶν τὴν ῥάχι,
πῶς ἐξήσες σὲ ὄνειρα χρυσὰ καὶ χαρυνγαῖς,
πῶς τῆς ἀγάπης ἀναψες τὴν ἐνδοξὴν τὴν μάχη
μ' ὀλόχρυσαις φωταῖς!

Γ. Ν. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Σὲ μὴ καλύβα ἀπὸ καλάμι
ἦταν μὴ μάννα μὲ τὸ παιδί τῆς,
ποῦ μοῖρα μαύρη τῆς εἶχε γράψει
νὰ ζῆ μὲ κλάμμα καὶ μοναχὴ τῆς.

Ἦταν Γενάρης ποῦ ὁ Λάμπρος εἶπε:
—Θὰ φύγω, Μάρω μου, θὰ πάω μακριὰ
καὶ σοῦ ἀφίνω τ' ἀγαπητοῦλί μας
νὰ τῶχης ἐννοια, Μάρω 'χε γειά!

Πέρασαν χρόνια δυστυχισμένα,
πέρασαν χρόνια φαρμακερὰ,
ποῦ ἡ Μάρω κλαίει καὶ τὸ παιδί τῆς
τῆς λέει μὲ πόνου καὶ τὴν τραβᾷ

—Μάννα, κρυώνω, μάννα πεινώ...
—... Σώπα παιδί μου...
—Ποῦν' ὁ πατέρας, μάννα; δὲ θάρρη;
—... Εἶσ'... ὄρφα... νό!!...

ΤΑΚΗΣ ΠΛΑΤΑΝΙΤΗΣ

Λάτρις τοῦ Ἑσπερου

Τυχοῦσα Α' βραβείου εἰς τὸν 9ον διαγωνισμὸν
τῶν Λύσεων.

ΕΡΗΜΟ

Θλιμμένο ἓνα πουλάκι φτερουγίζει
καὶ τρέμει καταμόναχο ὅτῃν ἐρημιᾶ,
περίλυπο τὸ βλέμμα του τριγυρίζει
συχνὰ ὅτῃ χαλασμένη του φωνιὰ.

Κάποιου ἀνθρώπου ἀσπλαγχνό χέρι
ἔχει ἀρπάξει τὴ φωνιὰ του,
βουβὸ γυρίζει καὶ μόνο βλέπει
τὴ χαλασμένη ζεστὴ φωνιὰ του.

Σφυρίζει μανιωμένος ὁ βορῆς
δὲ φαίνεται ὅτῃς δρόμους περὶ ψυχῆ,
τὰ ξεροκλάδια μιᾶς ἕψηλῆς ροδιᾶς
σπρώχνει ὁ ἀγέρας ὀδῶν ἐκεῖ.

Ἀτελειομένο τ' ὄρφανὸ πουλάκι
μακριὰ πρὸ τοὺς ἀνθρώπους φεύγει
ἓνα ἐρημικὸ βροῖσκει ἐκκλησάκι
καὶ ἀσυλο ἐκεῖ, γυρεύει.

Ἐστὸν ἀσπρο του σταυρὸ καθίζει,
ἀκόμα ὁ βορῆς φυσάει,
τρέμει τὸ ἐρημο, δοκρῦζει,
καὶ κάπου-κάπου τὸ χῶριδ κυττάει.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΟΡΟΖΙΝΗΣ

* ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ *

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

IV

Πρὶν ἢ περιβληθῆ τὴν συνήθη διὰ τὸ γεῦμα ἀμφισβητήσας, ἡ κ. Ἐλτζεν ἐκάλεσε τὸν Κρέσοβιτς ἵνα κανονίσῃ τὸν λογαριασμόν του. Πῶς θὰ ἐλάμβανε χώραν ὁ ἀποχωρισμός; Τοῦτο προσεπάθει νὰ υποθέσῃ. Εἶχε συναντήσῃ τόσους ἀνδρας, οἵτινες ἦσαν σχεδὸν ὅμοιοι πρὸς ἀλλήλους, ὥστε ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἰδιόρρυθμος τῆς ἐνεποιεῖ ἐντύπωσιν καὶ τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐμελλε ν' ἀφήσῃ τὴν οἰκίαν τῆς μετὰ τὴν καρδίαν ἐσπαργμένην.

Ἦτο πεπεισμένη ὅτι τὸ πρὸς αὐτὴν πάθος τοῦ θὰ προὔδιδετο, δὲν ἀπηύχετο δ' ἐνδομύχως τοιαύτην λύσιν. Ὁπῶσδήποτε, τὸ κατ' αὐτὴν, εἶχε σκοπὸν, εὐθὺς ὡς τὸν ἐβλεπεν ἔτοιμον νὰ υπερβῆ τὰ ὅρια, νὰ τὸν σταματήσῃ δι' ἐνὸς καὶ μόνου βλεμματός.

Ὁ Κρέσοβιτς εἰσήλθε ψυχρὸς, ἀπαθής, μετὰ τὸ πρόσωπον μᾶλλον ἀπειλητικὸν ἢ ἐρωτύλον.

Παρατηροῦσα αὐτόν, ἡ κ. Ἐλτζεν ἠννόησεν ὅτι ὁ Σβίρσκι, ὡς καλλιτέχνης, εἶχε διακρίνῃ τὴν κεφαλὴν ταύτην, διότι τῷ ὄντι εἶχε κάτι τὸ ἐξαιρετικόν. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι εἶχε σιδηρὰ χαρακτηριστικά, ἐν οἷς ἡ θέλησις ὑπερνεῖκα τὴν εὐφυίαν προσδίδουσα αὐτῷ ἔκφρασιν συγχρόνως χαῦνον καὶ ἄκαμπτον.

Ὁ Σβίρσκι εἶχεν ἀποφανθῆ καλῶς περὶ τοῦ νεαροῦ σπουδαστοῦ. Ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, ἀπαξ προσηλωθέντες εἰς μίαν ἰδέαν, δὲν ἀφίουν οὐδεμίαν ἄλλην σκέψιν νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ νοῦ των· οὐδέποτε ἡ ἀμφιβολία ταράσσει τὴν ἐνεργητικότητά των διότι παρὰ τοῖς σκληροτραχήλοις αὐτοῖς χαρακτηρῆσι ἀπαντᾷ συνήθως καὶ περιωρισμένος νοῦς. Ἐπὶ τοιοῦτου ἐδάφους ἀναπτύσσεται ὁ φανατισμός. Ἡ κ. Ἐλτζεν, παρὰ τὴν γυνῶσιν, ἦν εἶχε, τῆς κοινωνίας, ἦτο πολὺ ἐπιπολαία ὥστε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ἐὰν ὁ Κρέσοβιτς κατεῖχε μορφὴν ἐξαιρετικῶς ὠραίαν θὰ εἴλυεν ἴσως τὴν προσοχὴν τῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο τοῦναντίον δυσειδής καὶ κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτόν. Μόνοι αἱ παρατηρήσεις τοῦ Σβίρσκι εἶχον βαθμῆδὸν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ νεαροῦ σπουδαστοῦ.

Κατ' ἀρχὰς τὸν ἐδέχθη μετ' ἀγαθότητος. Μετὰ τὰς τυπικὰς φράσεις, τῷ ἐξεδήλωσε τὴν λύπην τῆς διὰ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀδιάφορον περιφορὰν του, μεταχειριζομένη προσηνεῖς ἐκφράσεις. Προσέθηκεν εἶτα ὅτι ἡ προσεχὴς ἐκ Μόντε-Κάρλο ἀναχώρησις των ἐσημάτιζεν ἐμπόδιον εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς τοῦ νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπὶ πλέον.

Ὁ Κρέσοβιτς θέτων μηχανικῶς εἰς τὸ θυλάκιον τὰ δοθέντα αὐτῷ χρήματα, τῇ εἶπεν:

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σὰς εἶχον δηλώσῃ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω πλεῖστον χρόνον πλησίον τῶν τέκνων σας.

— Τοῦτο ἀκριβῶς μετὰ παρηγορεῖ, εἶπεν ἐκεῖνη ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐπεθύμει ἀναμφιβόλως, τοῦλάχιστον εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς συνομιλίας των, νὰ διατηρήσῃ ταύτην εἰς τόνον φιλόφρονα, τὸν ὁποῖον καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν Κρέσοβιτς. Ἀλλ' ἤρκει νὰ τὸν παρατηρήσῃ, ἵνα ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὴν ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ τῆς εἴπῃ ὅλα ὅσα εἶχε νὰ τῆς πῇ.

— Μ' ἐπληρώσατε, τῇ εἶπε, μετὰ ἀληθῆς νόμισμα. Τίς ἢ ἀνάγκη νὰ προσθέτετε καὶ κίβδηλα;

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἐννοῶ, ἀπήντησε μετ' ὀρμῆν, ὅτι δὲν ἀποχωρίζεσθε σεῖς ἀπ' ἐμοῦ ἢ ἐγὼ ἀπὸ σας, λόγω τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεώς σας. Τὸ ἀληθές αἴτιον τὸ γνωρίζετε κάλλιστα.

— Ἄν τὸ γνωρίζω, δὲν ἐπιθυμῶ ὅμως οὔτε νὰ τὸ εἰπῶ οὔτε νὰ τὸ ἀκούσω, ὑπέλαβεν ἡ κ. Ἐλτζεν μετὰ τρόπον ἀγέρωχον.

Ὁ Κρέσοβιτς ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐμπρὸς καὶ τὰς χεῖρας ὀπίσω, ἐν στάσει σχεδὸν ἀπειληγῆς.

— Καὶ ὅμως πρέπει, εἶπε, τονίζων τὰς λέξεις. Πρέπει, ἀρ' ἐνὸς μὲν διότι μετ' ὀλίγας στιγμὰς φεύγω καὶ ἐξ ἄλλου δι' ἄλλους λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ μάθετε αὔριον.

Ἡ κ. Ἐλτζεν ἠγέρθη μετὰ τὰς ὄφρυς συνεσπασμένης καὶ ἔλαβε τὴν θεατρικὴν στάσιν προσβεβλημένης βασιλίσσης.

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

Ἐκεῖνος ἐπληρίασε τόσον πολὺ πρὸς αὐτὴν ὥστε μόλις σπιθαμῆς διάστημα ἐχώριζε τὰ πρόσωπά των καὶ μετ' ἄγριον τόνον:

— Αὐτὰ σημαίνουν, κυρία, εἶπεν, ὅτι ὄφριλον ἴσως νὰ σὰς μισήσω, σὰς καὶ τοὺς ἰδικούς σας, καὶ ὅμως σὰς ἠγάπησα! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι διὰ σὰς ἐξηυτελίσθη ἐν τῇ συνειδήσει μου, πράγμα, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιβάλλω εἰς ἐμαυτὸν τὴν δέουσαν τιμωρίαν. Δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε νὰ χάσω πλέον, ἀλλ' ὀφείλετε τὸρα νὰ με ἀποζημιώσῃτε διὰ τὸν ἐξευτελισμὸν μου τοῦτον, ἀλλέως ἀλλοίμονον εἰς ὑμᾶς!

Ἡ Ἐλένη οὐδὲν ἐφοβήθη, ἡ γλῶσσα τῶν ἀνδρῶν πολὺ ἀπέχετο τοῦ νὰ τῇ προξενῇ φόβον. Ἐξ ἄλλου οὔτε τὸ νόσημά του ἐτρόμαζε, διότι τὴν εἶχον διαβεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἦτο φθιστικός.

Τὸ κυριαρχεῖν ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἴσθημα ἦτο ἡ ἐκπληξίς, διότι ἡ ὀργὴ καὶ ὁ φόβος τῆς μόνον φαινομενικοὶ ἦσαν. Ἐξέπλάγη ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Κρέσοβιτς.

Διὰ πλάσμα ὡς αὐτὴν, ἦτις ἐξωκειώθη μετὰ τὴν διαφθοράν, πᾶσα περιπέτεια, ἰδίως δὲ ἐκεῖνη ἦτις ἐκολάκευε τὴν γυναικίαν φιλαυτίαν τῆς, τῇ παρουσίαζεν ἀνεκφραστον θείλητρον. Τὸ πνεῦμά τῆς δὲ δὲν ἦτο τοιοῦτον ὥστε νὰ ἐκπλησσηται ἀπὸ μηδαμινὰ πράγματα.

Ἐὰν ὁ Κρέσοβιτς τὴν παρεκάλει ταπεινῶς νὰ τῷ χορηγήσῃ μίαν στιγμὴν εὐτυχίας, ἐὰν, γονυπετῆς καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, ἐξελιπάρει τὴν ἀδειαν ν' ἀσπασθῇ τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός τῆς, θὰ τὸν ἔρριπεν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Ἀλλ' ὁ ἄγριος καὶ σχεδὸν τρελλὸς αὐτὸς ἀνθρώπος, ὁ ἀντιπρόσωπος οὗτος μίας σπείρας ἀνθρώπων, ὧν ἐξῆμνον ὅλοι οἱ περὶ αὐτὴν τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὸ θράσος, ὁ ἀναρχικὸς οὗτος, ὁ ὅμοιος πρὸς τοσοῦς περὶ ὧν διηγούντο μυθώδη πράγματα, πα-

ρουσιάσθη ἐνώπιόν τῆς ὡς δαιμονισμένος. Τόσον διάφορος τῆς ἐφάνη ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅσους μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν ἰδῆ, ὥστε κατελήφθη σχεδὸν ὑπὸ θαυμασμοῦ πρὸς αὐτόν. Τὰ νεῦρά τῆς ἦσαν ἄπληστα νεωτερισμοῦ. Ἐπὶ πλέον, ἐκέπτετο ὅτι, ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τῆς, ἢ ὑπόθεσις ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀπροόπτους διαστάσεις καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς σκάνδαλον, καθ' ὅσον ὁ τρελλὸς αὐτὸς δὲν ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τίποτε.

Καὶ ὁ Κρέσοβιτς ἐξηκολούθει πάντοτε, θερμαίνων τὸ πρόσωπόν τῆς διὰ τῆς ἀναπνοῆς του, νὰ λέγῃ:

— Σὰς ἀγαπῶ καὶ δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ χάσω. Ἐχασα τὴν ὑγείαν μου, τὸ μέλλον μου, κατεστράφη ἐντελῶς! . . . Τίποτε πλέον δὲν ἔχω νὰ χάσω. . . Ἐννοεῖτε; Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν τρέξω 'στὰς φωνὰς σας, δέκα, εἴκοσιν, ἑκατὸν ἀνθρώποι, ἐνῶ δὲν σὰς διαφέρει. Ἐπειτα θὰ φύγω καὶ τὸ μυστικὸν θὰ χαθῆ μαζί μου. . . Σὰς ὀρκίζομαι!

Ἡ κ. Ἐλτζεν εἶχε φθάσῃ πλέον εἰς θέσιν τοιαύτην ὥστε μόνον τὰ προσχήματα ἤθελε νὰ σώσῃ —τελευταῖον καταφύγιον τῶν γυναικῶν αἰτινες θέλουν ν' ἀπατήσουν τοὺς ἄλλους καὶ ἑαυτοὺς. Ὑψοῦσα λοιπὸν βλέμμα πλήρες προσποιητοῦ τρόμου ἐπὶ τοῦ Κρέσοβιτς, ὅστις ὠμοίαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς παράφροναν:

— Θέλετε λοιπὸν νὰ με φονεύσῃτε; εἶπε.

— Θέλω νὰ πληρωθῶ, ἀλλ' ὄχι μετὰ χρέμα! ἀπήντησεν ἐκεῖνος μετὰ πένιγμῆν φωνήν.

Ἡ μορφή του κατέστη ἐτι ὠχροτέρα, ὠρμησε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἤρπασε. Ἐκεῖνη ἠμύνθη, ἀλλ' ἐνήργη ὡς γυνὴ τῆς ὁποίας ὁ φόβος παραλύει τὴν συναίσθησιν καὶ τὴν δύναμιν. . .

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝ. ΠΕΛΑΣΓΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Οἱ ἀναγνώσταί μας ἀνέγνωσαν, ὡς πιστεύομεν, τὴν ἀγγελίαν τῶν «Ποικίλων» τοῦ Συνεργάτου μας Γοργία. Μέχρι τῆς σήμερον ἔχουσιν ἐγγραφῆ συνδρομηταὶ πλείονες τῶν 100. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐννοεῖται εἶνε πολὺ ὀλίγοι. Διὰ νὰ γίνῃ τὸ ἔργον τέλειον, νὰ ἐκτυπωθῇ πολυτελὲς καὶ νὰ κοσμηθῇ δι' εἰκονογραφίαν, πρέπει νὰ ἐγγραφοῦν πολὺ περισσότεροι. Ὁ κ. Γοργίας λοιπὸν προκηρύσσει Διαγωνισμὸν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν εἰς τὰ «Ποικίλα», μετὰ τὰς ἐξῆς βραβεῖας.

Ὁ ἐγγράφων 50 συνδρομητῶν θὰ λάβῃ τὰ ἐξῆς ὠραῖα μυθιστορήματα Τύχαι τριῶν Ρώσων καὶ τριῶν Ἀγγλων, τοῦ Βέρν, τὴν Ἀφρικὴν τοῦ ἰδίου, τὸν Μεσημβρινὸν Ἀστὲρα τοῦ ἰδίου, τοὺς Ἰησοῦίτας καὶ τὴν Λαυρεντίαν.

Ὁ ἐγγράφων 30 θὰ λάβῃ τοὺς Ἰησοῦίτας, τὴν Λαυρεντίαν καὶ τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεϊῶν.

Ὁ ἐγγράφων 20 τὴν Λαυρεντίαν καὶ ἐν τεύχος τῶν «Ποικίλων».

Ὁ ἐγγράφων 10 ἐν τεύχος τῶν «Ποικίλων» καὶ τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Ἐσπερου». Διὰ τοὺς ἐγγράφων 5 ὀλιγωτέρους τῶν 10 συνδρομητῶν θὰ προκηρυχθῇ προσεχῶς ἕτερος Διαγωνισμός. Συνδρομαὶ ἀποστέλλονται εἰς τὰ Γραφεῖά μας μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Καλλιτέχνις, ἔχουσα τὸ ρεκόρ ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν κορσέδων ἐπὶ μέτρον, ἢ καθιστῶσα περίκομψα τὰ ὄματα τῶν Ἀτθίδων μας, ὡς διὰ σμίλης καλλιτέχνου.

64—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—64

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Προσεχῶς ἐκδίδονται ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον κοινωνικαὶ ἀτύραι ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου μας κ. Β. Ἡλιοπούλου συγγραφῆς τῶν «Ἰάνθων» καὶ τῶν «Ψευθειῶν Ἐλπίδων». Ἐκαστος τόμος πλουσίας εἰκονογραφημένος καὶ ἐκ 200 σελίδων ὄρ. 2 διὰ τὸ ἔσωτερ. καὶ φρ. χρ. 2 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ Γραφεῖά μας.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἐξεδόθησαν πρό τινων ἡμερῶν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ποιήσεις ὑπὸ τοῦ φίλου κ. Ἀναστ. Π. Σκιαδαρέση. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπὶ ἀρίστου χάρατος ἐκτετυπωμένον καὶ μετὰ περιεχόμενα ἔξοχα ποιήματα τοῦ κ. Σκιαδαρέση ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον ἐντύπωμα παντὸς φιλομούσου.

ΚΟΣΜΙΚΑ

Τοῖς καλλίστοις νέοις καὶ ἡμετέροις συνδρομηταῖς κ. κ. Μάκῃ Κασσελίδῃ καὶ Ἀνθῷ Παπαδασιλείου λαβοῦσι κατὰ τὰς διπλωματικὰς των ἐξετάσεις τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν «ἀρίστα» συγχαίρομεν ἐκ βάθους καρδίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,"

Παρακαλούμεν πολύ, κ. Δ. Αντωνιάδη, όπως μᾶς γράψετε πάλιν ποῖον ψευδώνυμον θέλετε νὰ ᾤσῃ ἐκλέξωμεν.

*Έργον σου, φιλάτη Όρειπόλος Ψυχῆ, δημοσιεύθεται προσεχῶς.

*Αναμένομεν καί τὰς λύσεις τῶν Π. Ἀσκήσεων, Ἑλληνική Σημαία, ὅπως δημοσιεύσωμεν αὐτάς.

Δρ. 1,50 ἐλήφθη, φίλτατε Πρίγκηψ Δάκκαρ, εὐχαριστοῦμεν. Ό Κένταυρος παραθερίζει τόξα εἰς ἕν χωρίον τῆς Λεβαδείας.

Δρ. 2.60 ἐλήφθησαν, φιλάτη Τρελλή Ναυτοπούλα, εὐχαριστοῦμεν πολύ.

*Όγι, φίλτατε Ἀστερόεις Οὐρανέ οἱ χαιρετισμοὶ καὶ πληροφορίαι δημοσιεύονται δωρεᾶν μόνον εἰς τὸν «Ἐσπερον» χάριν τῶν ἀγαπητῶν του συνδρομητῶν καὶ διότι ὁ «Ἐσπερος» δὲν ἔχει σκοπὸν κερδοσκοπίας οὔτε ἄλλας ἀπαιτήσεις (οἷς ἄλλα περιοδικὰ τοῦ εἴδους του ἔχουν) ἀπὸ τῶν συνδρομητῶν του ἐκτὸς τῆς ἐκ δρ. 4 μόνον συνδρομῆς των.

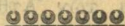
Δρ. 1 ἐλήφθη, φίλτατε κ Σ. Γιαβόση, ἀναμένομεν τὸ ἔργον σας.

Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Χαλασμέ Κόσμου.

Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν, κ. κ. Π. Ταρπαλή, Δ. Ξυδῆ καὶ Δις Εἰρ. Μίχα.

Λύσεις ἐλήφθησαν: Ἀστερόεις Οὐρανέ, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Λαμπαδία, Φεῖδων, Δάτρις τῶν Ἀστέρων καὶ Ἐκάτη.

*Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Μορμύρων Ῥυαῆ, Κόμης Μεσσηνίας, Δοῦξ Μεσσηνίας, Δοῦξ τοῦ Θαβώρ, Σύντριμμα Ναυαγίου, Ἄγραλος, Μέλισσα τοῦ Ἰμμηττοῦ, Σειρήν καὶ Δαλιδά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Σεπτεμβρίου ε. ε.

*Ἀρχεται ὁ γ'. διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

81. Λεξιγριφος.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἀσίας, ἐὰν δὲ ὀξυτονίσῃς μηχανὰς θά σοι κινήσω, ὅταν μ' ἀποκεφαλίσῃς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος Δάκκαρ,

82. Στοιχειόγριφος.

Σὲ φωτίζουν, σὲ εὐφραίνουν ὅπως εἶναι ἂν τ' ἀφίσῃς πάλιν ὅμως χρησιμεύουσιν ἅμα τ' ἀποκεφαλίσῃς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστερόεντος Οὐρανοῦ.

83. Λογοπαικτικὸς Λεξιγριφος.

Πάρε ἕνα ποιητῆ, τρέψε εἰς πληθυντικὸν καὶ θά εἶπῃ: «εἶναι δρόμοι»... εἶναι τοῦτο λογικόν;

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐχάριτος Καρδίας.

84-85. Ἀστεῖα παροράματα.

α') Ό λάπων καχαρίζει.

β') Οἱ πίδακες εἶναι κρίσιμοι εἰς τὰ χωρία.

*Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Ἥχους τοῦ Πόντου.

86. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητῆν.

1) Θεός, 2) Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ, 3) Πόλις Ἑλληνική, 4) Δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, 5) Ἄνθος, 6) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 7) Αἰγύπτιος Θεός, 8) Ἐπίρρημα.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλέβις.

87-89. Ἑλληποσύμφωνα.

α') ιο—ηιο—ε—αι—η—σου

β') ε—ου—σα—ισαί—ο—εα

γ') αο—ου—αι—υ—αα—ειε—αχηα

*Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κασσελίδου.

90-92. Φωνηεντόλιπα.

α') δς—πρ—τ—μθν—πσττ

β') **—γρμτ—μν—τ—τν—θρν—μρφ—δφρσν

γ') μκρ—δν—μγλν—λπν—τκτ

*Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροφ.

93-94 Γρέφοι.

α') Η νν Θεῶ οἱ Γ οἱ τῶ

οἱ
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φεῖδωνος

β') Ἡτται ο χν ο Ζ

ο
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

(Ἡ λέξις διὰ μὲν τῶν συνδρομητῶν μας λεπτὰ 5, διὰ δὲ τῶν μὴ συνδρομητῶν ἰδιαίτεροι συμφωνίαι.)

*Ἀνταλλάσσω Cartes-Postales. Τρελλή Ναυτοπούλα, Ἀἴγιον.

*Ἀνταλλάσσω Cartes-Postales. Βιψανία Λούκιλλα, Ἀἴγιον.

*Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲ τοποθεσίας. Σπ. Γ. Καχριμάνης, Poste-Restante Πετραῖα.

*Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν. Ἀγαμέμνων, Γραφεῖα «Ἐσπερου».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἰκογένεια μὲ ἀρίστας συστάσεις καὶ μὲ μητρικὴν ὄλως ἐπίβλεψιν δέχεται νεάνιδας οἰκοτρόφου, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ἡ ἀνωτέρω οἰκογένεια συνιστάται θερμότετα καὶ ὕφ' ἡμῶν.

Ἡ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,"

*Ἐνεκα τῆς μετακομίσσεως τῶν τυπογραφείων τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἤργησε νὰ ἐκδοθῇ τὸ παρὸν φύλλον ὡς καὶ τὸ τῆς 15ης τρέχοντος, ὅπερ θά ἐκδοθῇ μετὰ τοῦ τῆς 1ης προσεχοῦς Αὐγούστου

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΜΤΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

Μ. ΚΟΛΛΑΡ

23—Ὀδὸς Εὐαγγελιστρίας—23

ΕΝ ΑΘΗΝΑΣ

*Ἀρώματα Μανδυλίου. — Πανίδς εἶδους Ἀρώματα. — Σάπωνες Ἀρωματικοί. — Κολώνια κατ' ὀκᾶν.

Α. δρ. 3,50 Α. Α. δρ. 6. EXTRA δρ. 10.